

Vermaning en belofte

'Weest in geen ding bezorgd, maar laat uw begeerten in alles door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God; en de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus'. (Filippenzen 4: 6-8)

Toespraak GZB zendingsdag 1971, ds. G. Boer

'Weest in geen ding bezorgd'! Dat is een radicaal woord. Een van die woorden uit de Bijbel, dat je aankijkt, omdat het haaks op onze werkelijkheid staat. Stel je voor, dat je zomaar van de ene dag in de andere leeft en Gods water over Gods akker laat lopen! Mogen wij dan geen zorgen hebben? Is het werk van de zending denkbaar zonder dat mensen daaraan alle zorg daaraan besteden? Breidt het werk van de Gereformeerde Zendingsbond zich niet zo snel uit, dat met de vermeerdering van de gaven en de opgaven ook de zorgen zich vermenigvuldigen? Hebben wij dan geen indringende zorg voor hen, die in enig ambt en functie zijn uitgezonden naar Indonesië en Afrika? En hebben wij geen zorg te hebben voor allen, die hier in Nederland leiding hebben te geven aan het werk der zending in een wereld vol onrust en in een kerk vol onrust. Inderdaad, maar dat wordt hier niet verboden.

Paulus vermaant de Filippenzen niet bezorgd te zijn. En bezorgd zijn, is in de Bijbel iets anders dan 'zorg hebben voor'. Bezorgd zijn is een gevolg van het in eigen hand nemen van ons leven en ons lot. Het is een uiting van onze verschrikkelijke hoogmoed voor God en Zijn regering. Wanneer het ongelooft de rechterhand van de oude mens mag worden genoemd, dan is het geloof de rechterhand van de nieuwe mens. En deze twee staan lijnrecht tegenover elkander en bestrijden elkander op leven en dood.

Het geloof is uit God en Zijn Geest. Dat hadden de Filippenzen ondervonden. Zij waren levend gemaakt door middel van de prediking van de apostel Paulus. Een diepe en innige band bond de apostel aan de Filippenzen en omgekeerd. Voor ons is er geen andere weg. Wij zijn allen in zonde ontvangen en geboren, dat wil zeggen vol van ongelooft en vijandschap totdat het God behaagt de kracht van het ongelooft te breken en ons te verbinden met Christus door de Heilige Geest. Ook dit is een gebeuren, dat dwars door ons heen gaat. Tenzij ook een lid van de Gereformeerde Zendingsbond wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien. Deze wedergeboorte, deze levendmaking houdt hier in het bijzonder in, dat wij vanuit onze krampachtige bezorgdheid en zondige zelfregering worden gebracht tot een vertrouwensvolle overgave aan God in Christus.

Dat is dan ook een kostelijke zaak, wanneer onze hoogmoed een dodelijke slag wordt toegebracht en wij aan de voeten van de Heere Jezus Christus terecht komen! Het is niet minder dan een bevrijding wanneer wij in de doorboorde handen van de Vorst Immanuël onze zelfregering zien gekruisigd en de Godsregering zien schitteren!

Wanneer wij het woord 'weest in geen ding bezorgd' willen verstaan, dan moeten wij opzien tot de Gekruisigde, die alle valse bezorgdheid in Zijn vlees liet uitwoeden aan het kruis en de rechte zorg voor God, Zijn eer en Zijn betrouwbaarheid tot in Zijn dood bezegelde. Hij liet God God en ging Zelf onder, beladen met de vloek van onze hoogmoed en zelfregering.

Wat nu voor God waar is, dient ook waar te zijn in het leven van elke dag. Vandaar de vermaning: 'Weest in geen ding bezorgd'. Deze heilige onbezorgdheid had Paulus geleerd van Zijn Meester, die zei: 'Weest niet bezorgd' door te zeggen: 'Wat zullen wij eten en wat zullen wij drinken en waarmee zullen wij ons kleden. Want al deze dingen zoeken de heidenen'. Ja, zegt u, dat was toen de Heere Jezus op aarde was. Geldt dit dan nu niet meer? In het vers, dat aan deze vermaning vooraf gaat, zegt de apostel: 'de Heere is nabij'. Dat wil zeggen: Hij, Die eenmaal onze zonden in Zijn vlees tot op het hout gedragen heeft, is de Levende, de Opgestane, die door Zijn Geest nabij is, bij u is, in u woont. Dat maakt deze vermaning ook nu zo aangrijpend, dat wij in de tegenwoordigheid van de levende God en van de levende Christus en van de levendmakende Heilige Geest gesteld worden. De Heere is nabij. Dat wil zeggen, dat wij niet in de knagende zorgen, in de afmartelende pijn zullen leven, omdat dit een belediging is van Hem, die de worteling van onze bekommering en bezorgdheid, namelijk de zonde heeft weggenomen.

Toch kan er zoveel zijn dat ons hart splijt en verdeelt. Wat kan een zware beproeving, die op ons aankomt ons hart neerdrukken! Maar hoe weet u, dat deze beproeving zeker komt? En als zij komt, heeft de Heere niet altijd kracht naar kruis gegeven? Heeft Hij u ooit in de steek gelaten? Waarom ziet u niet op de Heere, Die meer nabij is dan de beproeving? Met hoeveel vrees en angst kunnen wij opzien tegen ons sterven. Zal het geloof in staat zijn het op te nemen tegen de laatste vijand? Maar bij hoevelen van onze geliefden heeft Hij het niet waar gemaakt, dat hoe vreselijk zij ook opzagen tegen het sterven zij een ruime uitgang kregen? Hij heeft in alles voorzien! Alles valt weg, maar God zij gedankt: de Heere is nabij!

Wat kan ons hart sidderen, wanneer een verzoeking op ons aankomt! Wie eigen zwakheden kent en de vele nederlagen uit het verleden voor zich krijgt, weet hoe onbekwaam wij zijn in eigen kracht een verzoeking ons van het lijf te houden. Maar, zie de Heere is nabij. De Heere Jezus zag de verzoeking voor Simon Petrus eerder aankomen dan hijzelf. En juist omdat Hij nabij was, sprak Hij: 'Simon, Simon, de satan heeft u zeer begeerd te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet zou ophouden. God maakt het waar, dat Hij met verzoeking een weg van uitkomst kan banen.

Hoevelen worden niet gekweld over hun aandeel aan Christus? Terwijl de Heere toch duidelijk de lijnen van het kruis van Christus in hun leven getrokken heeft. Hebt u ooit wat met uw angstige bezorgdheid gekregen? Zegt Hij vandaag niet tot u: Weest in geen ding bezorgd! Als dan de satan u benauwt en u geen enkel bewijs van Gods genade kunt aanvoeren, werp hem dan tegen, dat al zou God u doden, u toch op Hem hopen zou. *God* regeert en niet wij! Hij zorgt en niet wij!

Maar is Paulus niet te optimistisch? Voert hij geen struisvogelpolitiek? Nee! Wij behoeven Paulus niets te vertellen over het leven van elke dag. Hij was er meer in geoefend dan een van ons. Hij schreef deze brief die tintelt van blijdschap... uit de gevangenis. Ook daar was de Heere hem nabij. Zijn blijdschap kon hem door niemand worden weggenomen. Daarom dat radicale woord: in géén ding bezorgd!

Wat dan wel? 'Laat uw begeerten in bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God'. Daar is een genadetroon waar wij ons vol eerbied mogen stellen. 'De Heere is nabij'. Zijn plaats is aan de rechterhand van God. Hij heeft Zijn geliefde Zoon niet alleen van de doden opgewekt, maar Hem ook verhoogd, opdat Hij onze Middelaar zij. Hij is daar als de biddende en dankende Hogepriester, Die door de kracht van Zijn vergoten bloed Zijn offer geldend maakt voor de Vader. Wij hebben een Voorspraak bij de Vader. Dat wij ons verbazen en verwonderen! Dat wij het voor ons hebben, wanneer wij naderen voor deze troon. Dat wij *Hem* voor ons hebben en niet al het onze! Niets doet mee dan alleen Zijn hogepriesterlijke voorbede. O, dat de Geest ons bekwaam make en de rechte begeerten in ons hart verwekke om die bekend te maken bij God.

'Uw begeerten'. En dat in alles. Geen ding is uitgesloten. Wat voor ons klein is, is voor Hem groot. God nodig hebben in alles. Hebben wij dan alleen maar goede begeerten? Geen sprake van! Van afkomst hebben wij alleen maar begeerte in onze ondergang. Gods begeren staat tegenover ons begeren. Wanneer Gods begeerte tot onze redding niet sterker was dan onze begeerte om onze eigen weg te gaan, werd niemand zalig. Maar Zijn begeren naar de eer van God en naar de redding van Zijn Kerk is zo sterk, dat de Geest telkens opwekt onze begeerten in alles bij Hem bekend te maken. En wat te doen met onze kwade begeerten? Eveneens Hem bekend maken met de vraag of Hij ze wil doorbranden door Zijn heiligheid! Toegaan tot de genadetroon is doorgelicht worden in Gods tegenwoordigheid!

Wat mogen wij begeren? Dat is *geheel* ons hart voor God openleggen. Leer dat uw kinderen vanaf hun jeugd. Wij mogen begeren, dat onze roeping en verkiezing wordt vastgemaakt, zodat wij niet meer struikelen. Wij mogen begeren, dat Gods tegenwoordigheid zij over ons huwelijk en gezin. Dat God ons en onze kinderen toebrengt tot Zijn eeuwig Koninkrijk. Wij mogen begeren, dat het Woord Gods Zijn loop hebbe in de gemeenten waartoe wij behoren, Zijn loop hebbe onder de volkeren. Wij mogen begeren, dat het bestuur van de Gereformeerde Zendingsbond de wijsheid en het verstand en bovenal het geloof geschonken worde om in hun werk precies in het spoor van de Geest gehouden te worden. Wij mogen begeren dat de dienaren des Woords in hun prediking, in hun onderwijzen, in hun vermanen in de wegen van het Woord Gods worden gehouden. Wij mogen begeren, dat zij gezalfd worden met de Heilige Geest, zodat er invloed ten goede van hen uitgaat. Wij mogen begeren, dat de gemeenten in Indonesië en in Afrika levende en getuigende gemeenten mogen zijn en dat zij niet meegenomen worden door de zuigkracht van de dwaalleer. Wij mogen begeren, dat de artsen en de verpleegsters de gestalte van de Heere Jezus mogen vertonen in het betonen van de barmhartigheid. Wij mogen begeren, dat allen die zij uitgegaan om de jonge mensen te bewerktuigen voor hun leven de kracht en de wijsheid mogen ontvangen om dat goed te doen.

Dieper, wij mogen begeren, dat *God* door een ieder geëerd en geprezen worde! Dat Gods eer niet langer vertrapt worde, maar overal Zijn Naam met eerbied worde vermeld. In dit begeren zijn wij in grote nood. Want alles wijst op het tegendeel! Vandaar het gebed. Door bidden. Dit betekent hier: voorbidden. Niet alleen voor de volkeren van Indonesië en Afrika, maar ook voor ons eigen volk en voor onze eigen kerk. Ontzinken wij niet steeds meer aan de roeping, waarmee de Heere roept? Is de voorbede voor hen, die in welvaart en aardse voorspoed leven nog niet harder nodig dan voor hen, die in onvoorstelbare armoede leven?

Door bidden... en smeken. Mag het gebed tot de orde van het christelijk leven behoren, de smeking welt spontaan op in grote en diepe nood, die gevoeld en doorleefd wordt. Smekingen hebben te maken met zuchten, tranen en angstkreten. Een christen is geen gearriveerd mens, maar iemand, die constant in doodsnood leeft. Hij is precies zoals zijn Heere. Lezen wij niet van Hem, dat 'Hij in de dagen van Zijn vlees gebeden en smekingen tot God heeft opgezonden' en dat in doodsnood? Lezen wij niet, dat Hij dat gedaan heeft 'met sterke roeping en tranen', dat 'Hij verhoord is uit de vrees en gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij geleden heeft'? Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heere. Zo leren wij van Hem alleen het onderscheid tussen gebeden en smekingen. Wanneer de Heere Jezus bidt, voorbidt, krijgen wij het hogepriesterlijk gebed uit Johannes 17. Wanneer Hij smeekt dan zien we Hem vol bloed en tranen in de hof en horen wij Hem kermen. De Geest leert ons op een steenworp afstand in Zijn voetstappen gaan.

De gebeden, de voorbeden, zij mogen niet ophouden! Ze zijn te vergelijken met een voortstromende rivier. De smekingen, ze zullen er blijven, omdat God ons telkens ook in het werk der zending in diepe zielen nood werpt. O die smekingen! Wat zijn zij kostelijk, wanneer de Heere ons in de nood brengt en wij met veel zuchten en tranen bepaalde noden voor God mogen brengen en mogen geloven, dat de Heere niet alleen een open oor heeft, maar ze ook overneemt en geheiligt de Vader voorstelt. Dan gaan er deuren open. Hoe staat het met dit toegaan tot de troon der genade ook onder ons? Zijn wij hier vandaag om onszelf en elkander te behagen of om God te behagen? Het werk van de Gereformeerde Zendingsbond is gegroeid onder de gebeden, de smekingen en soms ook onder veel tranen. Nu het uitdijt, besluipt ons het gevaar, dat deze drang tot voorbede en de smeking verhindert. Dan gaan wij op de afbraak aan. God beware ons ervoor.

Nee, wij stellen u geen model. In Gods huisgezin zijn zuigelingen, jongelingen en vaders. Zo zijn er ook in de gebeden zwakke en krachtige gebeden. Gebeden met veel en met weinig geloof vermengd. Er is een maat van het geloof en een maat van de Geest. Wel, laat *al* deze gebeden en smekingen met *dankzegging* bekend worden bij God. Wonderlijk! Er wordt gebeden, voorbede gedaan, smekingen opgezonden en dan zegt de apostel: met dankzegging! Dat wil zeggen, dat God niet wil dat Zijn vroegere daden vergeten worden. In het persoonlijk leven niet, maar ook niet in de grotere verbanden. Deze dankzegging kan zich op een bijzondere zaak betrekken, maar is veelmeer een levenshouding. Ook hier geldt: de Heere is nabij. Hij ziet naar ons hart. Ons wordt geboden overvloedig te zijn in het geloof met dankzegging, aan te houden in het gebed met dankzegging. Wij mogen Zijn poorten ingaan met lof, Zijn voorhoven met lofgezing om Hem te loven en Zijn Naam te prijzen. Kan dit alles tezamen? Bidden, smeken en dankzeggen? Jawel, de Heere Jezus is erin voorgegaan, de Heilige Geest leert het ons! Het gebed is een *lied*, maar in verschillende tonen!

Tenslotte worden wij verrast door het slot: en 'de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren Christus Jezus'. Dat is een verrassing! Wij zouden verwachten, dat de Heere ze alle verhoort. Is dat dan niet zo? Jawel, maar op een *andere* wijze dan wij denken! God antwoordt met *Zichzelf*! Het antwoord is de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. U hebt uw hart voor God blootgelegd, soms uitgestort, uw begeerten door bidden en smeken met dankzegging bij God bekend gemaakt en... het antwoord is: de *vrede* Gods! Dat is kortgezegd: Christus Zelf! Hij heeft vrede gemaakt door het bloed van het kruis. Hij heeft alles op zijn plaats gezet! Daardoor geeft Hij een vrede die alle verstand te boven gaat. Het scherpste vernuft kan het niet bevatten en verklaren! Het geheiligt verstand kan er alleen maar van stamelen. Het is niet te vertellen, maar alleen te ervaren, wanneer Hij afdaald en orde op zaken stelt tussen God en ons.

Wanneer Hij meebrengt de vaderlijke gunst in de vertroosting van de Heilige Geest. Deze Geest brengt ons in contact met de Vader en de Zoon. Deze vrede is niet de afwezigheid van storingen en oorlogen, maar is de aanwezigheid van God. *Hij* is alles! Wat doet deze vrede Gods? Onze harten en zinnen bewaren in Christus Jezus. Zij bezet ons hart, het centrum van ons leven, van waaruit de uitgangen van ons leven zijn. Er is geen gevaarlijker en onbetrouwbaarder ding dan ons eigen hart. Wij hebben het te bewaren boven alles wat te bewaren is. Wie is daartoe in staat? De God des vredes. God in Zijn vrede. Wij hebben twee boosheden gedaan: God verlaten en stenen bakken uitgehouwen, die geen water houden! Wie is in staat het hart bij God terug te brengen en daar te houden? God Zelf! Hij bindt ons aan Christus in Zijn dood opstanding en aan de troon der genade. Hij alleen bewaart ons voor het achteraan lopen van de afgoden. Hij bewaart het hart: de zetel van het geloof, de hoop en de liefde.

Willen wij een goede hoop op de genade hebben, dan dient de vrede Gods ons hart te bewaren. Ook onze zinnen. Dat zijn onze gedachten, voornemens en plannen. Wat heeft ons verstand deze bewaring nodig om niet door de dwaling afgevoerd te worden. Wat hebben onze gedachten en plannen een sterke wacht nodig om niet van God af te zweven. Wat hebben wij nodig, vastgesteld te worden door Gods Woord, niet naar de een of andere zijde meegevoerd te worden. Bewaren! Wat hebben wij dat nodig, nu wij naar huis gaan! Bewaren wat wij gehoord hebben. Bewaren waarmee wij vermaand werden. Bewaren, waartoe wij werden opgeroepen. Bovenal bewaard worden door de vrede Gods die alle verstand te boven gaat, wanneer u een zegen hebt ontvangen doordat Christus die onze Vrede is, Zich in het Woord aan u vertoonde.

O wondere bewaring! O noodzakelijke bewaring! O goddelijke bewaring! Hij zet sterke wachtposten uit om het hart en om de zinnen in Christus Jezus. Zo alléén kunnen wij verder in de vermaning niet bezorgd te zijn, door bidden en smeken met dankzegging alles bekend te maken bij God. En als vrucht daarvan ontvangen een allesbewarende God en een allesbewarende vrede in Christus Jezus.

Deze troost is zo rijk, dat er geen woorden voor te vinden zijn! Maar zij geeft ook een waarschuwing. Zonder deze vrede Gods is ons hart een opengebroken stad, waar elke en een ieder in-en-uitloopt. Vorst Immanuël staat voor u en zegt: hoe lang moet dit nog duren? Hij voert strijd met u! Buig u voor Hem neer en vraag Hem de wortel van uw bezorgdheid, dat is uw ongelooft, een dodelijke slag toe te brengen. Opdat u Hem voor u hebt, die gezeten is aan 's Vaders rechterhand en die daartoe verhoogd is. Opdat Hij u geve bekering en vergeving van zonden.

Amen.